

[Erik Eriksen.]

gørligt. Jeg må indrømme, jeg ser ikke anden vej. En stramning af kreditpolitikken er jo ikke mulig. Den, der har den allermindeste føling med erhvervslivets vilkår, ved, hvor voldsom kapitalnøden er. Nationalbanken påpeger det jo også i sin årsberetning for 1956, side 3 — her må jeg bede om tilladelse til et kort citat —:

„Som hovedregel er produktionen steget mindst i de lande, der har haft vanskeligst ved at dæmme op for prisstigningerne. Dette gælder således de skandinaviske lande og England, medens de lande, hvor priserne har været mere i ro, har kunnet nyde godt af noget større stigning i produktionen.“

Jeg mener, det er en udtalelse, som netop i den aktuelle situation har krav på megen opmærksomhed. For på jævnt dansk vil det vel sige, at produktionens vilkår i vort land er ved at udvikle sig på en alvorlig måde. Det er for øvrigt også det, landbruget fremhæver i sin henvendelse, og det er da indlysende, at hverken kreditstramning eller øgede skatter kan råde bod på dette. Derfor tror jeg ikke, at denne politik, så langt vi er nået, kan videreudvikles. Det er helt enkelt en absolut forudsætning for den danske produktions fremtid, at de produktive investeringer øges. De private produktive investeringer må have en langt mere begunstiget stilling, selv om det skal gå ud over de offentlige investeringer. Det kan jo ikke nytte at skjule, at disse offentlige investeringer må træde i baggrunden.

Jeg har omtalt de vesteuropæiske markedsplaner og de muligheder, som jeg mener måtte flyde deraf, men jeg må gøre den tilføjelse, at disse planer jo også stiller krav, og de stiller bl. a. krav netop til investeringer og til tilpasningsevne. Jeg for mit vedkommende tror, at den europæiske fremtid vil forme sig sådan, at ingen beskyttelsespolitik for hjemmemarkedsproduktionen kan videreudvikles. Det er da også sådan, at landbrugseksporten over alt møder vanskeligheder. Der er, som vi alle sammen ved, en betydelig uvilje f. eks. i England mod at lade landbrugsvarerne nyde godt af den frihandel, som der i øvrigt stræbes imod, og dette vil betyde, at landbrugslandet Danmark er særlig dårligt stillet, fordi vi nødsages til at hente endnu mere

hjem gennem industriproduktionen; det kræver igen investeringer og atter investeringer, og sådan som Danmarks erhvervs-mæssige struktur er, vil det sige, at så må vor industrielle eksport stige forholdsvis mere end andre landes.

Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind på omtalen af produktionens udvikling. Den højtærede statsminister sagde i går, at industriproduktionen var større end i fjor på samme tid, fordi forbruget var steget. Men det er jo også derfor, valutastillingen er forringet. Jeg må sige til den højtærede statsminister, at jeg virkelig er noget for-bavset over nogle af de paralleller og nogle af de sammenligninger, den højtærede statsminister brugte. Når industriproduktionen ikke steg mere i den tidligere regerings tid, skyldes det blandt andet og hovedsagelig, at denne regering skulle bremse den inflatoriske udvikling . . . (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det tænkte jeg nok!). Nå, det tænkte statsministeren nok, men så skulle ministeren have understreget det i går, det er ikke nok at tænke. Jeg gentager altså, at når industriproduktionen ikke steg mere i den tidligere regerings tid, skyldes det, at den tidligere regering skulle bremse op for den inflatoriske udvikling. Den var med andre ord nødt til at vende et valutatab til en valutafremgang, og det var det, den nuværende regering kunne leve på. Derfor kan man da anstændigvis ikke drage sådanne sammenligninger.

Nej, ulykken er, at der ingen stabilitet er. Den højtærede statsminister ved jo godt, at i visse gamle slægter taler man om, at efter en samler kommer der en spredt. Det gælder åbenbart også i den økonomiske politik, og det er bl. a. derfor, det går så dårligt.

Når talen nu er om produktionsstigningen, produktivitetsens udvikling, kan jeg også her ganske enkelt nøjes med at henvise til, hvad nationalbankens beretning fortæller. Den oplyser i en lille tabel — side 33 — der omfatter stigningen i produktionen i forskellige lande fra 1950 til 1955, at Holland har haft en stigning i denne periode på 18 pct., Norge 16, Sverige 14, Belgien 13, USA 13, England 9, men Danmark kun 6 pct. Se, dette kan vel egentlig være os alle sammen nok, når vi skal danne os et billede af udviklingen.